

— „Senilia.“ Poezije v prozi Ivana S. Turgenjeva. Prevel Aleksander Hudovernik. Ta spis obseza Krajčeve „Narodne biblioteke“ 17. snopič, kateremu je cena 15 kr. O tem proizvodu Turgenjevem je „Ljubljanski Zvon“ že obširneje pisal v svojem II. letniku na 193. str. in v IV. letniku na 753. strani. Zatorej zadostuj, ako omenjamo, da se Hudovernikov prevod prav lepo bere.

— 18. snopič „Narodne biblioteke“ nas je oveselil z drugim delom zbranih spisov Andrejčkovega Jožeta, in sicer so natisnene v tem zvezku sledeče slike iz domačega življenja: Matevž Klander. — Spiritus familiaris. — Zgodovina motniškega polža. — Gregelj Koščenina. — Préprosti jezik, ljubeznivo pripovedovanje in natančna karakteristika delujočih oseb nam pri Podmiljščaku ugaja toliko bolj, ker nam zadnje čase nekateri pisatelji slovenski kvarijo zdrav ukus, pišejo tako „genijalen“ jezik, da ga navaden človek ne more umeti, rišejo značaje, ki so morebiti možni na luni, a ne na našem planetu, in junake svoje postavljajoči v situacije, ki so vse drugo prej nego naravno-človeške. Kaj bi danes rekli Jurčič, ko bi še živel?

— „Dramatično društvo“ v Ljubljani je dalo na svetlo „Slovenske Talije“ 52. zvezek, ki je debel nad 26 tiskovnih pol, obseza šest gledaliških iger ter stoji 2 gld. Vsebina ji je ta: 1. Deborah. Narodna igra v štirih dejanjih. Spisal dr. S. H. Mosenthal, poslovenil Fr. Cegnar. Prevod, z večine v verzih, je dovršen. — 2. Revizor. Komedijska igra v petih dejanjih. Ruski spisal Nikolaj Vasiljevič Gogol, preložil Ivan Vesel. Hvaležni smo g. župniku Veselu, da nam je poslovenil to po vsem svetu slovečo, klasično komedijo Gogolovo. Med vsemi Slovenci, ki so kdaj prelagali ruske pesnike na slovenski jezik, je brez ugovora najspretnejši g. Ivan Vesel; jezik mu je lep, verz pravilen, stik poln in doneč; njegovi prevodi iz Puškina in Lermontova se smejo imenovati dovršeni. To spretnost svojo nam g. Vesel jasno kaže tudi v prozi, in „Revizor“ se bere tako lepo, da je gotovo opravičena želja naša, naj bi č. g. župnik kmalu spet razveselil Slovence s prevodom kakega klasičnega dela ruskega. — 3. Oče so rekli, da le! Gluma s petjem v enem dejanji, spisala G. pl. Moser in A. L'Arronge, preložil Fr. Končan. Godba R. Bialova. — 4. Same zapreke. Gluma v enem dejanji. Po W. Fridrichu preložil Ivan Kalán — 5. Perzijski šal. Šaloigra v enem dejanji. Spisal Aleksander Dumas, preložil Ivan Kalán. — 6. Kdor se poslednji smeje! Gluma v enem dejanji. Spisala Marija Knaufova, preložil Ivan Kalán. Poslednje štiri igre so namenjene malim domačim predstavam in čitalniškim gledališčem in bodo zatorej diletantom našim gotovo dobro došle, zlasti ker jim tudi v jezikovnem oziru ni ničesa očitati, kajti g. Ivan Kalán, ki je poslovenil zadnje tri igrice, je Slovincem dobro znan ne samo kot jeden najpridnejših, ampak tudi kot jeden najboljših prelagateljev, ki je že marsikatero tujo gledališko igro udomačil po slovenskih čitalnicah.

Ker so razmere v Ljubljani take, da se iz raznih vzrokov (katere smo deloma razpravljali že o drugi priliki, kolikor je sploh možno pisati o njih), ne more ukoreniniti javno slovensko gledališče, moramo pač veseli biti, da slovensko dramatično društvo tiho, a uspešno dela vsaj na književnem polju slovenskem; kajti preskrbelo je diletantovskim gledališčem našim že obširen in primeroma prav dober repertoar. Poleg društvenega predsednika g. cesarskega svetovalca Ivana Murnika ima za društvo največ zaslug blagajnik g. dr. Jos. Starč, ki z domoljubno požrtvovalnostjo, neumorno pridnostjo in redko natančnostjo skrbi za to, da društvo vsaj častno živi; in ako tudi, zlasti zadnja leta, ne more kazati